

Poroljuk le a karácsonyi történetet!

Suhai György

2018.12.22.

Óriási összeesküvés zajlik! A Nagycsaládosok Országos Egyesülete karácsonyi ajándékként idén egy ingyenes matiné előadást szervezett a többgyermekes családok számára az Erkel színházban. Mielőtt szétnyílt volna a függöny, az egyesület elnöke a következő merész szavakkal köszöntötte a népes gyermeksereget: „Karácsonykor Jézus Krisztus születésnapját ünnepeljük.” Mire a mögöttünk lévő sorból egy 6 éves kislány megdöbbenve ezt kérdezte: „Jézus Krisztus? Az kicsoda?”

Egy világméretű összeesküvés folyik ellenünk, aminek ez a kislány is áldozatául esett. Mindenki benne van ebben az összeesküvésben, még a családjaink, a hozzánk legközelebb álló rokonaink, barátaink, ismerőseink is. Úgy értem, mindenki! Az összeesküvés lényege, hogy megpróbálják elrejteni előlünk Karácsony igazi üzenetét. Úgy látszik, sikerrel! Egy olyan generáció jön utánunk, akik már azt sem tudják, hogy kinek a születésnapját ünnepeljük Karácsonykor, vagy hogy egyáltalán születésnapot ünneplünk.

Képzeld el, hogy meghívod az összes barátodat, rokonodat, ismerősedet, mindenkit, aki számít a szülinapi vacsorádra. Mindenki el is jön, hozza a maga ajándékát, de hamarosan kiderül, hogy azt se tudják, hogy miért is gyűltek össze, fogalmuk sincs, hogy kinek van a szülinapja, így hát jobb híján egymásnak kezdik el odaadogatni a neked hozott ajándékaikat és nélküled látnak hozzá az ünnepi vacsorához. Mindezt a szeretet jegyében. Hogy esne ez neked?

A karácsony a fenyőfa, az ajándékozás, a szeretet ünnepe lett. Na persze nem Isten szeretetének az ünnepe, hanem a mi kicsinyes, önző emberi szeretetünk ünnepe és közben ez az az időszak, ez az az ünnep, ahol az ajándékok utáni rohangálásban és kapkodásban a lehető legszeretlenebbek tudunk lenni egymással. Na de miről is kéne, hogy szóljon a Karácsony?

Nem a mi emberi szeretetünkről, hanem Isten felfoghatatlan szeretetéről, amit abban mutatott meg, hogy elküldte az Ő egyetlen Fiát, Jézus Krisztust értünk, a bűneikben, Isten elleni lázadásukban elveszett emberekért, hogy megmentsen minket. De mitől is...?

Jézus születéséről, érkezéséről a Bibliában olvasunk. Karácsonykor minden templomban felolvassák Jézus születésének a történetét. Ez jó hír, ám ha meghallgatjuk ezeket a karácsonyi prédikációkat, kiderül, hogy a legtöbbjük ugyancsak a világméretű összeesküvés része.

Na de poroljuk csak le a karácsonyi történetet!

Jézus születésének története az egyik legfélreértettebb, leggyakrabban félremagyarázott történet az egész Bibliában. Ha pedig félreértjük ezt a történetet, félre fogjuk érteni Jézus személyét is és félre fogjuk érteni Karácsony üzenetét is. Ennek eredménye pedig az lesz, hogy mi is összegyűlünk, hogy ünnepeljünk, de fogalmunk se lesz róla, hogy valójában kit is ünneplünk. Nézzük hát a félreértéseket.

„Jézuska”, betlehemes, jászol

Ki az, akire a 40., 50. vagy akár a 100. szülinapján még mindig úgy emlékeznek, mint bepólyált csecsemőre? Melyik államférfi, király, elnök vagy híres ember túrná azt el, hogy a születésnapján a csecsemőkori képeivel hintik tele a médiát, ráadásul a legrosszabb képekkel, karikatúrákkal. Hogy esne Orbán Viktronak vagy Donald Trumpnak, ha egy élőben közvetített születésnap ünnepségen úgy köszöntenék őket, hogy „Kedves Viktorka!” „Kedves Donaldka!”?

Jézus nem maradt csecsemő, nem maradt a jászolban, nem maradt ott Mária karjaiban! Ő felnőtt és röpke 30 éven belül ő lett a menny és föld teljhatalmú Ura, a világ leghatalmasabb valaha élt Királya!

Mt 28:18 Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. – mondja Jézus a feltámadása után.

Nem egy átlagos csecsemő, hanem egy királyi gyermek születésnapját ünnepeljük. De sokan élnek ma mégis úgy, mintha Jézus továbbra is csak egy tehetetlen csecsemő lenne, mintha Jézus ott maradt volna a jászolban. Egy csecsemő nem szólhat bele az életembe. De egy Király igen! Ezért utasítják el sokan Jézus Királyt és a karácsony igazi üzenetét. Senki nem uralkodhat rajtunk! Mi a magunk urai akarunk lenni! Nincs szükségünk semmilyen királyra, főként nem Jézus Királyra!

Ezt a Jézus Király elleni lázadást fejezte ki idén az, amikor tüntetők fel akarták gyújtani az országház előtt felállított karácsonyfát. Nekimentek a rendőrsornak, miközben *zászlórúddal, üres flakonokkal dobálták a rendőröket*. „Nem kell jászol! Nem kell kereszténydemokrácia! Nem kell Jézus!” – kántálták (ennél sokkal trágárabb kifejezéseket használva).

Csendes éj? Szentséges éj?

Jézus egy rendkívül feszült történelmi pillanatban született meg erre a földre. Izrael népe jó fél évszázada a hatalmas római birodalom elnyomása alatt élt. Rengeteg adót kellett fizetniük a római császárnak, állandó római hadtestek állomásoztak a földjükön, akik fosztogatták őket. Forradalmi hangulat volt, több önjelölt zsidó forradalmár is lázította a népet a megszálló hatalom ellen. Ám a rómaiak sorra elfojtották és kegyetlenül megtorolták ezeket a lázadási kísérleteket. A zsidók állandó rettegetésben éltek a rómaiaktól. Egyszerre gyűlölték őket és egyszerre félték tőlük.

Micsoda hazugság az a jól ismert, romantikus karácsonyi ének is, amely így kezdődik: „Csendes éj! Szentséges éj!” Minden volt az az éj, csak nem csendes és nem szentséges! Minden forrongott! Pattanásig feszült volt a hangulat! Olyan lehetett, mintha Jézus az 1956-os forradalom puskaporos hangulatában született volna meg itt Magyarországon, valamelyik bérház pincéjében.

A zsidó nép egy rendkívül feszült várakozásban élt, minden addiginál jobban várták a Messiást, a Királyt, a Szabadítót, aki majd megszabadítja őket a római megszállástól és kiűzi Izrael földjéről a rómaiakat, vagyis aki majd könnyít a körülményeiken és megoldja a problémáikat.

Nem véletlenül kezdődik ezekkel a szavakkal Máté evangéliuma, azaz Jézus születésének története:

Mt 1:20-21 Íme az Úr angyala álomban megjelent neki, mondván: József, Dávid fia, ne félj feleségül venni Máriát, a te feleségedet, mert a mi benne fogant, a Szent Lélektől van. ²¹ Ő pedig fiat szül, és nevezed annak nevét Jézusnak [“Isten megszabadít”], **mert Ő fogja megszabadítani az ő népét annak bűneiből.**

Jézus neve „szabadító”, ám a zsidók félreértették Jézust. Ő valóban Szabadítóként jött el, de nem a körülményektől, a problémáktól, nem a római elnyomástól, hanem a problémák gyökerétől, a bűn rabságából akarta megszabadítani a népét. A római megszállás csak a bűn rabságának a tünete, következménye volt.

Óh, hányszor kiáltunk fel kétségbeesésünkben úgy, hogy „Jajj, Istenem, segíts!” Vagyis oldd meg kérlek ezt a helyzetet az életemben, segíts, hogy legyen munkám, legyen elég pénzem a hónapban, hogy felvegyék a gyerekeket abba a suliba, hogy meggyógyuljak már végre ebből a betegségből. De Jézus nem a tüneteket akarja kezelni, hanem a problémáink igazi gyökerét akarja megszüntetni, ami nem más, mint a bűn, az Isten elleni lázadás. Ez a lázadás nyilvánul meg abban is, hogy Karácsonykor úgy teszünk, mintha Jézust ünnepelnénk, mintha fontos lenne számunkra, de az év többi napján, még

vallásos emberként is, nélküle éljük az életünket és nélküle hozzuk a döntéseinket. De miért is ünnepeljük egy olyan valakinek a születésnapját, akihez valójában semmi közünk, és akit valójában nem is ismerünk?

Félreértjük Jézust, ha azt gondoljuk, hogy ő olyan, mint a palackba zárt szellem, aki alig várja, hogy kiszabadítsuk (a születésnapját megünnepelve, leróva vallásos kötelezettségeinket), hogy cserébe teljesíthesse akár 3 kívánságunkat is.

Jézus vs. Róma evangéliuma

Ugyanakkor az is igaz, hogy Jézus nem csak a mi személyes bűneink rabságából akar megszabadítani bennünket. Jézus születésének a jó híre jó hír a világ összes rossz hírére nézve! Egy másik Jézus születéséről szóló beszámoló így kezdődik: „A Jézus Krisztus, az Isten fia evangéliumának kezdete” (Mk 1:1). Jézus születésekor angyalok jelentek meg a mennyből, akik ezt hirdették: „Íme, hirdetek nektek nagy örömet [euaggelidzomai], mely az egész nép [sőt, az egész világ] öröme lesz. Született nektek ma a Megváltó [szótér], aki az Úr [küriosz] Krisztus, a Dávid városában.” (Lk 2:10)

Volt azonban Jézus születése idején egy másik hasonlóan kozmikus horderejű „evangélium” is, Augustus császár („isten fia”, mint az istenné avatott Júliusz cézár fogadott gyermeke) születésének örömhíre, melyet egy Priene városában talált naptárfeljegyzés örökített meg számunkra. A Kr.e. 9-re datálható római „evangélium” így hangzott: „A Gondviselés, mely életünk egészét elrendeli és törődést és nagylelkűséget tanúsít irántunk, a legfőbb jót rendelte az emberi élet számára azzal, hogy Augustust adta nekünk, erénnyel telve, az emberiség hasznára. **Megváltóul** [szótér] küldetett nekünk és azoknak, akik utánunk jönnek. Véget vet háborúknak és békét és rendet teremt mindenütt... **a mi istenünk születésnapja** [Kr.e. 63. szept. 23] **a jó hír** [euaggelion] kezdetét jelzi a világ számára, amely őáltala jött el...”¹

Eddig a császár volt a világ és minden ember „istene”, „ura” [küriosz] és „megváltója” [szótér], de Jézus születésével megváltozott a világ hatalmi rendje: eljött a világ igazi Istene, Ura és Megváltója! És ez bizony azt jelenti, hogy a régi világrendnek befellegzett! Eddig a császár országa, uralma volt érvényben, de Jézus születésével elérkezett az Isten uralma a teremtett világra. Jézus evangéliuma egy az akkori társadalmi rendet, a kultúra bálványait felforgató, a császárkultusz tekintélyét radikálisan megkérdőjelező „örömhír” volt.

Akkor az életedbe kerülhetett volna, ha a római császár születésnapja helyett Jézus Krisztus születésnapját kezdted el ünnepelni, mert rájöttél, hogy nem a császár a Megtartód. Jézus, felnőve, maga is a következő forradalmi bejelentéssel kezdi meg az emberek életét, lelkét és a társadalmi rendet felforgató üzenetét:

Mk 1:15 Lejárt az idő, elközelített az Isten országa; térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban!

És most már érzékeljük ennek a bejelentésnek a súlyát. Nem maradhattok semlegesek Jézussal szemben! Döntenetek kell, hogy kit akartok szolgálni.

Születése vs. munkássága

Egy másik félreértés, hogy Jézus születésnapján mindig kizárólag Jézus születésére, annak körülményeire emlékezünk. Kétségtelen, hogy sok érdekesség van a születés körülményeit illetően is, de ha végiggondoljuk, hogy egy-egy híres ember, tudós, államférfi születésének évfordulóján mikre szoktunk emlékezni, akkor igen furcsának tűnik, hogy Jézus születésének évfordulóján miért nem arra

¹ (Priene-i naptárfelirat, British Museum, <http://www.masseiana.org/priene.htm>)

emlékezünk, amit *a felnőtt Jézus tett*, vagyis miért nem Jézus életére, munkásságára, halálára és miért csupán az ő születésére koncentrálunk? Talán mert ez is az összeesküvés része?

Mi mindent tett ez a Jézus? Ha nektek kellene elkészítenetek Jézus Wikipedia oldalát, ti miről írnátok Jézussal kapcsolatban? Mire helyeznétek a hangsúlyt? Hogyan foglaljátok össze az életét? Mely tetteit tartanátok a legfontosabbnak? Milyen megemlékezést írnátok Jézus születésének évfordulójára? Ez lehet akár HF is. Én az alábbiakat venném bele:

Jézus Krisztus a menny és föld Királya, aki a születése, élete, halála és feltámadása által...

- elhozta Isten uralmát a földre - Mk 1:14-15, Mt 6:10; Mt 28:18; Kol 1:20; Ef 1:10
- a Kígyó fejére taposott (megtörte a föld feletti hatalmát) – 1 Móz 3:16; Kol 2:15; Zsid 2:14
- elkezdte kiszabadítani népét a Sátán, a bűn és a halál rabságából – Kol 1:13; Tit 2:14
- megkezdte a teremtett világ és az emberi élet egészének helyreállítását/megújítását – Jel 21:5; Apcsel 3:21; Rm 8:21.

Íme a jelenlegi Wikipedia oldal eleje:

„**Názáreti Jézus** vagy **Jézus Krisztus**, gyakran csak **Jézus**, **héberül**: **יהושע** (**Betlehem**, **i. e. 4** körül – **Jeruzsálem**, **i. sz. 30–33** körül) a **kereszténység** alapítója, az **iszlám** egyik kulcsfontosságú alakja.

A keresztény hagyomány szerint **Betlehemben** született, **Názáretben** nőtt fel, **Keresztelő János** megkeresztelte, majd **12 tanítványt** gyűjtött maga köré. Tanította a népet és **erkölcsi** útmutatásokat adott nekik, a zsidókkal vitázott **Isten országáról**, **csodás gyógyításokat** vitt végbe, **ördögöket űzött**. Tanítását **példabeszédekben** fejtette ki. Mintegy hároméves működése után az egyik tanítványa, **iskarióti Júdás** elárulta őt, **zsidó** hatóságok a zsidó nagytanács megbízásából letartóztatták és halálra ítélték. Átadták a római helytartónak, **Quintus Pontius Pilatusnak**, aki **keresztre feszíttette**.

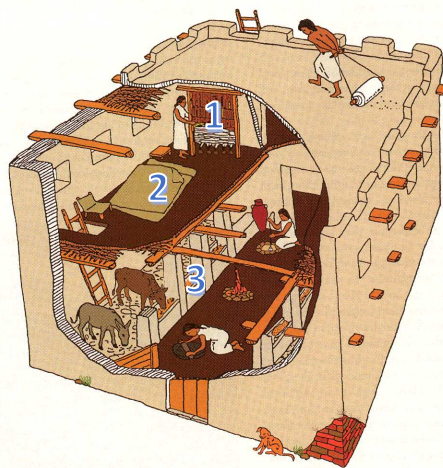
A keresztény hagyomány szerint **feltámadt** a halottak közül, felment a mennybe, ott ül az Atyaisten jobbán, közbenjáróként működik Isten és az emberek közt^[2] és majd eljön ítélni élőket és a feltámadó holtakat az **utolsó ítéletkor**.

Születését a keresztény világ **december 25-én**, **karácsonykor** ünnepli, kereszthalálára **nagypénteken** emlékezik, feltámadását pedig **húsvétkor** ünnepli. Egykor feltételezett születési évétől számítják a mai (keresztény) világ időszámítását (**Gregorián naptár**)...”

Nem rossz, de ennél sokkal ütősebbet is lehetne írni.

Vendégfogadó, istálló vagy ház?

A születéstörténet egyik leggyakrabban emlegetett részlete az, amikor az áldott állapotban lévő Mária és József szállást keresnek a szülővárosukban és azt olvassuk, hogy amikor Jézus megszületett Mária *„bepólyálta őt és befektette őt a jászolba [egy istállóban?], mivel hogy nem számukra hely a vendégfogadóban”* (Lk 2:7). Csakhogy itt nem egy istállóról és nem is egy vendégfogadóról van szó, hanem egy vendégszobáról és ugyanabban a házban az állatok számára elkülönített helyiségről, ld. lent.

Egészen pontosan arról van szó, hogy a rokonok befogadták ugyan otthonukba a terhes Máriát és Józsefet, de mivel a vendégszoba (1) már foglalt volt és a háziak hálószobája (2) is tele volt (mindkettő az emeleten helyezkedett el), már csak az istállóban (3), az alsó szinten, az állatokkal egy légtérben volt számukra hely. Tehát akár értelmezhető úgy is, hogy a rokonok annak ellenére befogadták Jézust és szüleit a házukba, hogy már semmi hely sem volt a lakótérben. Az általam ismert cigány családoknál talákoztam csak eddig ilyen merész vendégszeretettel. „Gyertek csak mind a tizen, majd valahogy szorítunk nektek is helyet!”

Jézus tényleg december 25-én született?

Sokak számára az is meglepő információ, hogy Jézus valójában nem is decemberben született, hanem valamikor tavasszal vagy ősztájéán. Akkor miért dec. 25-én ünnepeljük az ő születését?

Kr. u. 325 után, Nagy Konstantin által vezetett intézményes egyház vezette be ezt a dátumot az egyházi naptárba. S noha nem ismerték Jézus születésének pontos dátumát, a választás mégis azért esett december 25-re, mert ezzel akarták ellensúlyozni az e napon ünnepelt „Sol invictus” (legyőzhetetlen Nap) pogány ünnepét azzal, hogy bevezették Krisztusnak, a „Sol Salutisnak” (az üdvösség Napjának) ünnepét. Mások szerint egy másik pogány istenség, Mithra születését ünnepelték ezen a napon. Az egyház tehát egy rivális ünnepet vezetett be azzal, hogy ugyanarra a napra tette Karácsonyt.

Hogy ez mennyire helyes vagy védhető, azon érdemes elgondolkodni. Állítólag sok ÓSZ-i, Isten által adott ünnep is egybeesett valamilyen akkori pogány ünneppel. Ha ez igaz, akkor önmagában nem tűnik problémásnak, ha Karácsonyt, Jézus születését egy egykori pogány ünnep helyett, a pogány ünnep idején, azt ellensúlyozva ünnepeljük. A baj csak az, hogy mi újra elpogányosítottuk Jézus születésének ünnepét, hisz Jézus helyett *a fogyasztói kultúra bálványai előtt* hódolunk! Ez a mi mai „császárkultuszunk”. Órákat töltünk a bevásárló központban, de alig jut idő arra, hogy a Király előtt is elcsendesedjünk. Ez az igaz baj! Nem az, hogy egy pogány ünnep idején ünnepeljük Jézus születésnapját.

Immánuel, „velünk az Isten!” – Ez tényleg olyan jó hír?

Máté a híres ézsaiási próféciaát idézi Jézus születésének magyarázataként:

Mt 1:22-23 Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr szólt a próféta által, aki így szólt: **23** Íme, a szűz fogan méhében és fiat szül, és annak nevét Immanuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten.

Első olvasásra ez is egy szívmengető, bátorító örömhír: Jézus születése azt hirdeti, hogy velünk van az Isten! Jaj de jó! Ám ha visszalapozunk a Bibliában és megnézzük, hogy Ézsaiás próféta ezt a próféciát pontosan kinek, mikor és milyen szándékkal mondta el, akkor egy egész más megvilágításba fog kerülni mindaz, amit Máté akart üzeni ennek a próféciának a felidézésével.

Ez a prófécia eredetileg ugyanis az egyik legistentelenebb zsidó királynak, Aháznak szólt, akinek Isten, egy rendkívül kritikus történelmi pillanatban, Ézsaiáson keresztül, felajánlotta a segítségét: „Aház, bízz bennem, én meg tudlak szabadítani a téged ostromló királyoktól” (Ézs 7:4-9). Aház azonban álságosan visszautasította ezt az isteni segítséget, nem tudott és nem is akart Istenben bízni. Mert ő akkorra már eldöntötte, hogy Isten helyett inkább az asszír királyhoz (az akkori világ leghatalmasabb uralkodójához), egy emberhez fordul segítségért (2 Kir 16:7). Ekkor hangzik el az Immánuel prófécia, *Áház hitetlenségére adott isteni válaszként!*

Ézs 7:13-14 Akkor ezt mondta a próféta: Halld meg hát, Dávid háza! Hát nem elég embereket boszantanotok, hogy még az én Istenemet is boszantjátok? ¹⁴ Ezért az Úr maga ad nektek jelet: íme, a szűz fogan méhében, és fiat szül, és Immánuelnek nevezi.

Ez a prófécia eredetileg arra a konkrét történelmi helyzetre vonatkozott s így folytatódik:

Ézs 7:16-17 Mert mielőtt e gyermek megtanulná elutasítani a gonoszt, és a jót választani, elpusztul a föld, melynek két királyától te rettegsz. ¹⁷ És hozni fog az Úr rád és népedre és atyád házára olyan napokat, amilyenek még nem voltak, mióta Efraim elszakadott Júdától: Asszír királyát.

Vagyis Ézsaiás elmondja, hogy születni fog egy gyermek, „Immánuel”. S mire ez a gyermek képessé válik arra, hogy különbséget tegyen a jó és rossz között (2 évesen?), Isten elpusztítja ugyan a két királyt, amelytől Aház retteg, ám Aház hitetlenségének beláthatatlan következményei lesznek az egész népre nézve. Az az asszír király, akiben Aház bízik, Isten helyett, fogja nem csak a két őt ostromló király földjét elpusztítani, hanem Júdát is!

Az Immánuel prófécia tehát elsősorban egy ítélethirdetés Aház hitetlensége felett! “Immánuel”, velünk az Isten! A baj csak az, hogy Isten jelenléte a hitetlen Aház ítéletére van. Egy ilyen alapvetően hitetlen, ellenséges, Istent elutasító közegbe született meg annak idején Jézus is, az Immánuel-gyermek és egy ugyanilyen elutasító közeg fogadja és ünnepli ma is Jézus születését.

Igen, Isten ma is, továbbra is velünk van! De ez csak azoknak örömhír, akik bíznak is Istenben. Őket valóban meg is szabadítja az ellenségtől, a bűneiktől. De akik Isten helyett valaki vagy valami másban bíznak, azok számára Isten jelenléte hihetetlen veszélyt jelent, ma is!

Mondhatnánk úgy is, hogy Jézusban Isten veszélyesen közel jött hozzánk! “Immánuel”, velünk az Isten! De ha Aházhoz hasonlóan te is elutasítod Istent és az ő mentő szeretetét, akkor Jézus születése a te számodra is ítéletet és pusztulást fog hozni: örök halált, kárhozatot. A bálványaid fognak elpusztítani és magukkal rántani téged a maguk vesztébe. A bálványaiddal együtt fogsz meghalni. Jézus maga mondja ezt:

Jn 3:36 Aki hisz a Fiúban [Jézusban], örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja [ítélete] marad rajta.

Vagy ahogy Lukácsnál olvassuk:

Lk 2:34 És megáldotta őket Simeon, és ezt mondta Máriának, Jézus anyjának: íme ő sokak elesésére és feltámadására rendeltetett Izráelben; és jelül, amelynek sokan ellenállnak [Aházhoz hasonlóan].

Jézus születése egy isteni jel, amelynek ma is sokan ellenállnak. Az életed, az örök sorsod függ attól, hogy hogyan viszonyulsz ehhez a jelhez, hogy hogyan viszonyulsz Jézus Királyhoz!

Végszó

Sokak számára Jézus születése mindmáig egy romantikus, kedves, szívmengető, talán mesebeli történet. A fentiekből azonban láthatjuk, hogy Jézus színrelépése, születése sokkal inkább egyfajta berobbanás volt a világtörténelem színpadára, mintsem egy békés, csendes, romantikus megérkezés. Olyan volt, mint amikor bedobnak egy hatalmas követ a vízbe. Minden szanaszét fröccsen és megindulnak a hullámok.

Ezek a hullámok egykor, 22 évesen engem is elértek és döntés elé állítottak. Egy szerelmi csalódás közepette szólított meg engem Jézus Király és ajánlotta fel nekem is a segítségét és mentő szeretetét: „Gyere, bízz bennem. Én meggyógyítom a te szívedet. Ne egy nő karjaiban keresd azt az igazi Életet, azt a szeretetet, amire vágysz, és amit egyedül én tudok csak megadni neked!” Végleg elengedve ezt a lányt, térdre hulltam Jézus Király előtt, Ő pedig betöltött engem önmagával és olyan örömmel, olyan szeretettel, amit még a legmámorosabb pillanatokban sem éltem át ebben a párkapcsolatban, és amihez nincs fogható ezen a földön.

Ezzel a döntéssel nyíltan szembefordultam a kultúránk legmeghatározóbb bálványával, a szex, szerelem és párkapcsolat imádatával is és Jézusnál igazi, teljes, valódi Életre leltem. Ezt hívják megtérésnek vagy újjászületésnek.

Ebbe a hullámszámba, a valódi karácsonyi történet sodrásába akar bevinni bennünket Jézus Király minden egyes Karácsony alkalmával: „Gyere, fordulj el a bálványaidtól, azok úgysem fognak tudni megelégtetni, megszabadítani, megsegíteni téged és bízz bennem!” – mondja ma is neked Jézus.

„Térjtek meg, mert Jézus születésével eljött az Isten uralma!”

Ne a Da Vinci kódából tájékozódj! Vedd kezébe a Bibliát és olvasd végig a Jézus születéséről szóló beszámolókat, hogy első kézből tájékozódhass erről a rendkívüli, világfelforgató eseményről, hogy te is személyesen találkozhass azzal a meghalt, de feltámadott és most is jelen levő, most is szabadító Krisztussal, akinek a születésére emlékezünk. Ne válj te is összeesküvővé!